

ဓမ္မပဒေသနာတရား

အပင်းသစ်

ကောင်းကင်အနံ့..

ငါ့အချစ်တွေကြွဖြန့်ထားပါရစေ

(အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

ငါ့လက်က အနုလက်မဖြစ်ဖို့ ဆယ်နှစ်တော့ အချိန်ပေး။ ဒါ အလွန်ဆုံးကြာလှပါ။ ဆယ်နှစ်မပြည့်ခင်လည်း ဖြစ်နိုင်တယ်။၏

နေမဏိ

ကြိုးစား လိုက်လေ၊ နင်ပြောသလို ဆယ်နှစ်ဆိုတဲ့ အချိန်မှာ အခု ငါပိုင်ဆိုင်တဲ့ လက်ရှိဘဝထက် သာမန်ဆို ငါ ကျွန်နဲ့ တူသော မယား အဖြစ်နဲ့ နင့်အနားမှာ တစ်သက်လုံး ခစားသွားမယ်။

နှင်းမဟော်

အခန်း (၁)

"ညီလေး"

အိမ်ပေါ်ကနေ ဆင်း လာပြီး ဆိုင်ကယ်ဆီကိုအသွား လယ်ထဲကနေ ပြန်လာတဲ့ ကိုကြီးက ပခုံးမှာ ထမ်းထားတဲ့ ပေါက်တူးကိုပင်မချဘဲ ခေါ်လိုက်တာကြောင့် နေမဏိ လှည့်ကြည့်လိုက်သည် ။

"ဒါ ... ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"ဟာ ... ကိုကြီးကလည်း မေ့နေပြီလား။ ဒီနေ့ ရွာအလှူအတွက် မြို့က အလှူရှင်တွေလာမှာ လေ။ အဲဒါ သွားကြိုရမှာ "

"ဪ ... အေး၊ ဟုတ်သားပဲကွ"

ကောင်းကင်ပေါက်တူးကိုချပြီး အိမ်အောက်သို့ ထိုးသွင်းပြီးလေလျှင်

...

"မြို့ကလူတွေကို သွားကြိုတာ မင်းက ဒီပုံစံနဲ့ သွားကြိုမှာ လား"

ကိုကြီးစကားကြောင့် နေမဏိ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ပြီး ငုံ့ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူဝတ်ထားသော ပုဆိုးကွက်စိပ်အပြာရောင်နဲ့ ရှပ်အင်္ကျီလက်တို အဖြူခံပေါ်မှာ အပြာနုနဲ့ ကွပ်ထားတဲ့ အင်္ကျီနဲ့ လေ။ ဒါ့အပြင် ဘာတွေများ တိုးဝတ်ရဦးမှာ လဲ။ ဒါတောင် အလှူမင်္ဂလာဆောင်တွေမှာ ဝတ်တဲ့ အသစ်တွေလေ။

"ဒီပုံစံနဲ့ မသွားလို့ ကျွန်တော်က ဘယ်ပုံစံနဲ့ သွားရမှာ လဲ ကိုကြီးရ၊ ဘာလဲ တိုက်ပုံဝတ်ပြီး ကျက်သရေခေါင်းပေါင်းနဲ့ သွားရမှာ လား"

"မဟုတ်ဘူး လေကွာ။ မြို့ကလူတွေကို သွားကြိုမှာ ဆိုတော့ မြို့ကြိုက်စတိုင် ဘောင်းဘီလေး ဘာလေး ဝတ်သွားဖို့ ပြောတာကွ။ နည်းနည်း ပါးပါး ရှိန်တာပေါ့။ မြို့က သူဌေးသမီးလည်း ပါလာမယ်ဆိုလားပဲ"

"သူဌေးသမီးပါလာတော့ ကျွန်တော်က ဘာလုပ်ရမှာ လဲ။ ဘောင်းဘီဝတ်ပြီး မော်ဒယ်လ်ရှိုး လျှောက်ပြရမှာ လား။ နေစမ်းပါကိုကြီးရာ ... ဒေါင်းယောင်ဆောင်လည်း ကျီးကကျီးပဲ။ အလကား အလုပ်ရှုပ်လို့ "

"ညီလေး"

ခေါ်တာပင်မရလိုက်ဘဲ နေမဏိ ဆိုင်ကယ်ပေါ်ရောက်တာနှင့် စက်နှိုးပြီး "ဝူးခနဲ"မောင်း ထွက်သွားလေတော့သည်။ ဆိုင်ကယ်စီးကလည်း ကြမ်းပါ။ ကျွမ်းကလည်း ကျွမ်းတော့ ကြမ်းပြီပေါ့လေ။ အစ်ကိုတွေမှာ သူ ဆိုင်ကယ်စီးရင် စိတ်ပူလို့ ပြောနေရပေမယ့် ပြောလို့ မရပါဘူး။ သူ ဆိုင်ကယ် စီးလို့ မှောက်တယ် တိုက်တယ်ဆိုတာလည်း မရှိခဲ့

သေးပါဘူး။

ဒါပေမဲ့ ...

လူကဆိုတာ ပြောလို့ မှ မရတာ။ ညီအငယ်ဆုံးလေးမို့ စိတ်ပူတာက ပူတာပါပဲ။ မိဘနှစ်ပါး မရှိ တော့ကတည်းက ညီအစ်ကိုသုံးယောက် သွေးစည်းညီညွတ်စွာနဲ့ ကြင်ကြင်နာနာ နေလာခဲ့ကြတာ။ အကြီးနှစ်ယောက်က ပညာရေးတစ်ပိုင်းတစ်စနဲ့ ကျောင်းထွက်ခဲ့ရလို့ ညီအငယ်ဆုံးလေးကိုတော့ ပညာတတ်ဖြစ်ပါစေဆိုပြီး ကျောင်းထားခဲ့ကြတာလေ။

ဆယ်တန်းကို သုံးနှစ်ကျပြီး ...

အခုတော့ ... ဆက်တက်ခိုင်းလို့ ကို မရတော့ပါဘူး။

မောင်မင်းကြီးသားက အပြောလေးချောစွာနှင့် စာကျက်ရတာပျင်းလို့ စာမကျက်ရတဲ့ ပညာတွေပဲ ရှာမတဲ့ လေ။

"ပူး"

"ဟာ ... ဟေ့ကောင်"

"....."

"ဒီကောင်တော့ ခက်တော့တာပဲ။ ညီလေး ဆိုင်ကယ်ကို ဖြည်းဖြည်း မောင်းလေကွာ"

အခုတစ်ခါ အော်ပြောလိုက်သူက မင်းမောင်ပါ။

"ဘာမှ မဖြစ်ဘူး စိတ်ချ"

နေမဏီ ပြန်အော်သွားပေမယ့် လမင်းမောင် စိတ်ပူသွားရ၏။ ညီလေးက ဆိုင်ကယ်စီးကြမ်းလို့ သူတို့ မှာ စိတ်မချနိုင်ဘူးလေ။ အငယ်ဆုံး

မိတဆိုး ဖတဆိုးလေးမို့ အလိုလိုက်ထားတာ သူတို့ မှားနေပြီလား။ သူတို့ မှာ ကောင်းကင်ယံရယ်၊ လမင်းမောင်ရယ်၊ နေမဏိရယ်ဆိုပြီး ညီအစ်ကို သုံးယောက် ရှိသည် လေ။

မိဘတွေဆုံးသွားပြီး ကတည်းက ...

ကိုကြီးက ဒီအိမ်မှာ အုပ်ထိန်းသူမိဘပဲပေါ့။ မိဘတွေ ကျန်ခဲ့တဲ့ အိုးအိမ်နှင့် လယ်တွေကို မတိုးတက်ရင်တောင် မယုတ်လျော့စေရဘူးဆိုပြီး ကိုကြီးကပဲ ဦးဆောင်၍ လုပ်ကိုင်ထိန်းသိမ်းနေရသည် ။ သူလည်း ကိုကြီးနဲ့ အတူ လယ်သမားကြီးဦးသာအောင် လုပ်နေခဲ့တာလေ။

အခုလည်း ...

လယ်ထဲကနေ ကိုကြီးနဲ့ အတူတူပြန် လာပြီး ကိုယ်က ဘကြီးသာ အေးတို့ အိမ်ကို ခဏဝင်ကျန် ခဲ့တာပါ။

"ကိုကြီး"

"ဘာလဲကွ"

"ကိုကြီးညီကို ကြည့်ပြောဦးလေဗျာ ... ဆိုင်ကယ်မောင်းတာ ကြမ်းလိုက်တာ။ တော်ကြာ သေရာကအမေကို ထိခိုက်ပြီး အဆဲခံနေရဦးမယ် ။ ဆိုင်ကယ်ဝယ်မိတာ ဒီကောင့်ကို မျောက်အတောင် ပံတပ်ပေးသလို ဖြစ်နေပြီလား မသိဘူး"

"မင်းပြောပုံက ကိုကြီးညီဆိုတော့ မင်းညီရော မဟုတ်ဘူး လား။ မင်းမှာ လည်း ဆုံးမပိုင်ခွင့် ရှိတယ်လေကွာ။ ဒီအိမ်မှာ ငါပြီးရင် မင်းမှာ အာဏာရှိတယ်"

လမင်း အစ်ကိုဖြစ်သူကို မျက်လုံးပြူးနှင့်မော့ကြည့်ပြီး ...

"အခုမှ အုပ်ချုပ်ရေးမှူးနဲ့ ရွာလူကြီးကျနေတာပဲ ပြောပုံက။ ကိုကြီးက အကြီးဆိုတော့ အာဏာပိုင်ရှိလို့ ပြောနေတာပေါ့ဗျ"

"ငါ့အာဏာကလည်း ဒီကောင်နဲ့ ကျ ပြားသွားတာပါပဲကွာ။ ခံလည်း မပြော နားလည်း မထောင်။ ဒါပေမဲ့ ညီလေးက သူများ တွေလို မူးယစ်ဆိုးသွမ်းနေတာမှ မဟုတ်ဘဲကွ။ မဟုတ်မခံစိတ် ရှိတာပါ။ နေပါစေ လွှတ်ထားလိုက်"

"လွှတ်ထားရင် ပျက်သွားမှာ စိုးလို့ ပြောနေတာကိုကြီးရဲ့ "

"မပျက်ပါဘူး၊ နေမဏိစိတ်ကို ငါသိတယ်။ လူနေတော့ ချုံကြား စိတ်နေတော့ ဘုံဖျားဆိုတဲ့ ကောင်လေ။ သူ တကယ်တမ်းကျတော့ ပရမ်းပတာ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဘူး။ အချက်အလက်နဲ့ တိကျတယ်၊ ပြတ်သားတယ်။ ကိစ္စတစ်ခုကို ရဲရဲဝံ့ဝံ့ ရင်ဆိုင်ရဲတယ်။ အလုပ်ကို သူမလုပ်ချင်သေးလို့ မလုပ်တာ။ လုပ်ချင်စိတ် ရှိလာလို့ လုပ်ရင် ထက်မြက်မယ့် ကောင်ကွ"

"ညွှန်းလှချေလား၊ သွားတွေကျိန်း လာပြီ အား"

"ဘာဖြစ်တာလဲ"

လမင်းမောင်က မျက်နှာကို ရှုံ့မဲ့ပြပြီး ပါးတွေကို လက်ဝါးနှင့် ဖိပွတ်၍ ပြောလေသည် ။ သူတို့ ညီအစ်ကိုတွေက ရွာထဲက ကာလသားတွေထဲမှာ နာမည်အလှဆုံးသူတွေပဲပေါ့။ ကောင်းကင်ယံ၊ လမင်းမောင်နဲ့ နေမဏိဆိုတော့လေ။ သူများ တွေက နာမည်ကို နေ့သင့်နံသင့် မှ ညှိပေးကြသည် ။

သူတို့ အမေကတော့ အဲဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး။

ဝတ္ထုတွေဖတ်ပြီး သားတွေကို ဝတ္ထုထဲက နာမည်လှလှလေးတွေ မှ

တံထားပြီး မှ ညှိပေးတာတဲ့ လေ။ ဒါကြောင့် နာမည်လှတာကိုပဲ ကဲ့ရဲ့
တဲ့ သူတွေ ရှိတာပေါ့။

"ဘာဖြစ်တာလဲ၊ သွားရည်တောင် ကျတော့မလား မသိဘူး"

"ကိုကြီးက ကိုယ့်ငါးချဉ် ကိုယ်ချဉ်နေတာကိုး"

"ကိုယ့်ငါးချဉ်မို့လို့ ကိုယ်ချဉ်တာ မဟုတ်ဘူး ကွ။ ဒီကောင့်စိတ်ကို ငါ
ယုံလို့ ပြောတာ"

လမင်း ခပ်မဲ့မဲ့လေး လုပ်ပြမိသည် ။ ဒါ ကိုယ့်ညီလေးကို ချီးမွမ်းတာ
မနာလိုလို့ မဟုတ်ပါဘူး။ တမင် ကိုကြီးမခံချင်အောင် လုပ်ပြတာပါ။

"ကဲပါ ... အဲဒါတွေ ထားလိုက်ပါတော့။ မနက်ဖြန် လယ်တွေကို ဓာ
တ်မြေဩဇာ ပက်မှာ နော်။ အဲဒါ ဓာတ်မြေဩဇာအိတ်တွေ သွားထမ်းရ
ဦးမယ်"

"ဘယ်မှာ သွားထမ်းရမှာ လဲ။ အိမ်မှာ ရှိတဲ့ အိတ်တွေကရော ဘာလု
ပ်မလို့ လဲ"

"အိမ်မှာ ရှိတဲ့ အိတ်လောက်နဲ့ မလောက်လို့ ပေါ့ကွ။ မဇာကြီးတို့ အိ
မ်မှာ သွားထမ်းရမှာ ပေါ့။ အဲဒီက အိတ်တွေ အရင်ယူပြီးပက်မယ်။ အိမ်
က အိတ်တွေ ထားလိုက်ဦး။ နောက်တစ်လမှ အိမ်က အိတ်တွေကို ပက်
မှာ "

"ဟုတ်ပါပြီ၊ အခု ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲ"

"ထမင်းချက်ဖို့ လုပ် ငါ ထင်းခွဲမယ်"

"ဟုတ်"

အလုပ်ကို တာဝန်ကိုယ်စီခွဲပြီး ထရပ်လိုက်ကြသည် ။ သူများ တွေဆို

ညီအစ်ကို မောင်နှမချင်း မတည့်ကြဘူးတဲ့ လေ။ သူတို့ ညီအစ်ကိုတွေက တော့ သင့်သင့်မြတ်မြတ် ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ နေကြသည် သာ။

မိဘတွေမှ မရှိကြတော့ပဲလေ။ ဒါကြောင့် ကိုကြီးက အုပ်ထိန်းသူမို့ ကိုကြီးစကားကို နားထောင်ကြရသည် ။ ကိုကြီးကလည်း ...

အစ်ကိုကြီး အဖအရာမှာ အုပ်ထိန်းသူ ပီသပါပေတယ်။ အလုပ်ကိုယ် စီ လုပ်ရမည်ဆိုလျှင် ညီတွေကို သက်သာမယ့်အလုပ်လုပ်ခိုင်းပြီး သူက ပင်ပန်းမည့်အလုပ်ကိုသာ လုပ်တတ်သူပါ။ အခု လည်း ကြည့်၊ လမင်း ကို ထမင်းချက်ခိုင်းပြီး သူက ထင်းခွဲမယ်တဲ့ ။ လမင်းကလည်း ကိုကြီးရဲ့ စေတနာတွေကို နားလည်သူမို့ ...

"ကိုကြီး"

"..... "

"ကိုကြီး"

ကိုကြီးက ပုဆိန်ကိုယူရင်း လှည့်အကြည့်တွင် ...

"ကျွန်တော် ထင်းခွဲမယ် ကိုကြီးထမင်းချက်"

"ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ကျွန်တော်က ထမင်းပဲချက်ချင်တာ။ အိုးတော့ မတိုက်ချင်ဘူး။ အိုး ကမည်းနေတယ်၊ ဟိုကောင် စားသောက်ပြီး ဘယ်လိုတွေ လုပ်ထားတာ လည်း မသိဘူး။ ကျွန်တော်က အိုးတိုက်ရမှာ ကို အရမ်းပျင်းတာ ကိုကြီး သိလျက်သားနဲ့ "

ပြောရင်းပဲ လမင်း ကိုကြီးလက်ထဲက ပုဆိန်ကိုဆွဲယူပြီး အိမ်ပေါ်က နေ ဆင်းလာခဲ့တော့သည် ။ တကယ်လည်း အိုးတွေ ပန်းကန်တွေ တိုက်

ရမှာ ကိုတော့ သူ ပျင်းပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ... အခု အိုးက တကယ်မမည်း
ပါဘူး။ ကိုကြီးကို သက်သာစေချင်လို့ ပါ။

"ဟင်"

ကောင်းကင် အိုးကိုကြည့်ပြီး သဘောပေါက်လိုက်ပါပြီ။ လမင်း သူ
ကို ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ ညာသွားတာကိုလေ။ ဪ ကိုယ်က အကြီးပီပီ သူ
တို့ အပေါ် ငဲ့ညှာတော့ သူတို့ ကလည်း သိတာပေါ့။ ကောင်းကင် ကျေန
ပ်စွာပြုံးလိုက်မိပြီး ...

"ခွေးကောင် ငါ့ကို ညာသွားတာ"

ပြောပြီး အိုးထဲသို့ ဆန်ထည့်၍ ထမင်းချက်ဖို့ ပြင်ရတော့သည် သာ။
ကိုယ့်ညီတွေက ကိုယ် ချက်တဲ့ ထမင်းက ပိုစားကောင်းတယ် ထင်ကြ
တာကိုး။

အခန်း (၂)

နေမဏီတို့ အဖွဲ့ ကားမဆိုက်သေးတာနှင့် ကော်ဖီဆိုင်သို့ ဝင်ကာ သောက်တော့ကြရည်ပါ။ နေ့လယ်ခင်းဆိုတော့ နေပူထဲကလာတာနှင့် အအေးပဲ သောက်ဖြစ်ကြတာလေ။ ဒီရာသီက နွေစပါး တွေစိုက်တဲ့ ရာ သီပါ။ အခုဆိုရင် စိုက်ပြီးလို့ ဓာတ်မြေဩဇာပင် ကျွေးနေကြပါပြီ။

နွေနဲ့ မိုး ...

လယ်စိုက်ဧကချင်း အတူတူပေမယ့် နွေစပါးကိုပိုပြီး အားထားလုပ် ကိုင်ကြသည် လေ။ ဘာဖြစ်လို့ လဲဆို နွေစပါးက အထွက်နှုန်းပိုကောင်း တယ်လို့ ထင်ကြတာကိုး။ သူတို့ ကပဲ စိတ်လော နေတာလား။ ကားကပဲ နောက်ကျနေတာလား။ အခုထိ ရောက်မလာတော့ နေမဏီ စိတ်မရှည် ချင်တော့ပေ။

"ကျွတ် ... အခုထိ မလာသေးဘူးကွာ။ စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ "

"မင်းကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ၊ လာမှာ ပေါ့ကွ။ ကားပေါ်တ က်ကာနီးတောင် ဖုန်း ဆက်ထားသေးတာပါပဲ ဥစ္စာ"

ဖိုးဇော်က သည်းခံဖို့ ပြောပေမယ့် ...

"စောင့်ရတဲ့ အလုပ်ကို ငါ စိတ်အပျက်ဆုံးပဲ။ အဲဒီသူဌေးဆိုတဲ့ လူ တွေကလည်း ပြောတော့ ကိုယ်ပိုင်ကားနှစ်စီး ရှိတယ်ဆိုပြီး ကိုယ့်ကားနဲ့

တော့ ကိုယ်မလာဘူး။ တမင်သက်သက် တို့ ကို ဒုက္ခ ပေးတာ"

"မင်းကလည်း အဲဒီလိုမတွေးစမ်းပါနဲ့ နေမဏိရာ။ သူတို့ မှာ ကားရှိ နေပေမယ့် နေ့တိုင်း မောင်းနေရတာ မမောင်းချင်လို့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ် အဝေးပြေးနဲ့ လာတာပဲ ဖြစ်မှာ ပေါ့ကွ။ သူများကို ဒုက္ခပေးချင်လို့ ရယ်လို့ ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ"

"သူဌေးသမီးက ချောလား မချောလားတော့ မသိဘူး မျက်နှာက တော့ တော်တော်ကြီးနေပြီ"

"ဟေ့ကောင်"

သန်းဝင်းက စပ်ဖြဖြမျက်နှာနှင့်ပြောလေတော့ ဖိုးဇော်က ပေစောင်းစောင်း ကြည့်လေသည်။ ဒါကိုပဲ သန်းဝင်းက ...

"ငါပြောတာ မဟုတ်လို့ လား။ ရောက်ဖူးတဲ့ သူတွေက သူဌေးသမီး အရမ်းလှတာပဲ၊ ဗီဒီယိုထဲက မင်းသမီးတွေအတိုင်းပဲ ဆိုတာနဲ့ မင်းလာကြိုချင်တာ ဖင်တစ်ပိုင်း သေနေတာလေ။ အဲလေ ဖင် တစ်ပိုင်းသေရင် လာကြိုလို့ မရဘူး။ ဒီလို ဒီလို ဖြစ်နေတာ"

သန်းဝင်းက ပခုံးတွန့်ပြီး ဖုတ်လှိုက် ဖုတ်လှိုက်လုပ်ပြတော့ နေမဏိက ပြုံးစိစိနှင့်ပါ။ ဘယ်သူတွေ ဘယ်လိုပဲ အထင်ကြီးကြီး နေမဏိကတော့ အထင်မကြီးပါဘူး။ တောသားလည်း လူ၊ မြို့သားလည်း လူပဲလေ။ မြို့သားလည်း ထမင်းစားတာ တောသားလည်း ထမင်းစားတာပါပဲ။ အချိန်တန် အပေါ့အလေးသွားတော့လည်း ဟိုဒင်းလှန်းသွားရတာ အတူတူပါပဲ။

ချောတာ လှတာကရော ...

သေရင် အခေါင်းထဲ မြေဩဇာဖြစ်ရတာချင်း အတူတူ။ တောသား

တွေကမှ မြေမြုပ်ခံရရုံပဲ။ မြို့သားတွေက သေတာတောင် မီးရှို့ပြာကျ ဖြစ်ရသေးသည် လေ။ ဘာအထင်ကြီးစရာ ရှိလို့ လဲ။

"ဟေ့ကောင် သန်းဝင်း"

"ဘာလဲ"

"မင်းမသိရင် မှတ်ထား။ ယောက်ျားအမျိုးအစားနှစ်မျိုးပဲ ရှိတယ်ကွ"

"ဆိုစမ်းပါဦး ... အဲဒီနှစ်မျိုးက ဘာတွေလဲ"

"သူများ ယောက်ျားနဲ့ ကိုယ့်ယောက်ျားလေ"

"ခွေးကောင်"

စောစောက လေသံမာမာနှင့် ယောက်ျားရင့်မာကြီးက အခုတော့ လက်ညှိုးထိပ်ကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်ပြီး မူနွဲ့ပြလေတော့ သန်းဝင်း ဆဲလေတော့သည် ။

"သူများ ယောက်ျားနဲ့ ကိုယ့်ယောက်ျားနှစ်မျိုးနှစ်စား ရှိတာ မင်းပြောမှ လားကွ။ ဒါဆို မင်း ယောက်ျားက ဘယ်သူလဲ"

"နင်လေ"

"ဟာ"

ပြောပြီး သန်းဝင်းပါးကို လက်ညှိုးနှင့်ထိုးပြီး တွန်း လိုက်လေတော့ နေမဏိက "ဝေါ့" ဟု အသံထွက်ပြီး မျက်နှာက ရှုံ့မဲ့သွားလေသည် ။

"ဝေါ့"

"ဘာဖြစ်တာလဲ ဗိုက်ကြီးချင်လို့ လား"

"မင်းကြီးတော်ကြီး ဗိုက်ကြီးရမလား၊ ငါက ယောက်ျားစစ်စစ်ကွ"

"ငါကလည်း စတာပါကွ၊ ယောက်ျားနှစ်မျိုးနှစ်စားမှာ နှာဘူးနဲ့ ဂန်
ဒူးပဲ ရှိတယ်ဆိုတာ ပြောချင်လို့ နဲ့ပြတာပါ"

"ဟော ... ဟိုမှာ ကား လာပြီ"

သန်းဝင်းစကားကြောင့် ကြည့်လိုက်ကြတော့ မှန်ပါသည်။ ။ ရန်ကုန်
ကား ဆိုက် လာပြီလေ။ သုံးယောက်သား ဆိုင်ထဲကထွက် လာပြီး ကား
နာမည်နှင့် ကားနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ သူတို့ ဖုန်းဆက်ပြီးပြောပြ
တဲ့ ကားနံပါတ်ပါပဲ။ ဒါကြောင့် ကားဆီကိုလာခဲ့ပြီး ခရီးသည် တွေ တစ်
ယောက် ပြီးတစ်ယောက် ဆင်းတာကို ရပ်ကြည့်နေမိကြသည်။ ။

"ဟော ... ဟိုမှာ "

"ဟုတ်လို့ လား"

"ဟုတ်ပါတယ်ကွ၊ ဟိုမှာ နောက်ကဆင်း လာပြီ ဦးဘုန်းမဟာ"

"မင်းက သူပဲ သိတာလား"

"အေးလေ ... ရွာလာရင် ဒီလူကြီးပဲလာတာကို။ သူ့မိသားစုက ခုမှ
လာဖူးတာ၊ ဒါ ပထမ ဆုံးအကြိမ်ပဲ"

"တော်ပါပေတယ် ကိုသန်းဝင်းရယ် ... ခင်ဗျားပဲသိ။ ကဲ ... သိတဲ့ သူ
ရှေ့ကကြွ"

"ဟာ ... မင်းက သွက်သွက်လက်လက် ရှိတာ မင်းပဲစ၊ စကြိုလိုက်ပါ
"

နေမဏီ သန်းဝင်းကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး သူပဲ ရှေ့တက်ကာ
ကားပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ဦးဘုန်းမဟာကို ...

"ဦးလေး"

"ဟေ"

"ဦးလေးက ဦးဘုန်းမဟာ ထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ် ... ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့ က ဆရာတော် လွှတ်လိုက်တဲ့ လူတွေ ထင်တယ် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ၊ ဆရာတော် လွှတ်လိုက်လို့ ဦးလေးတို့ ကို လာကြိုတာပါ"

ပြောရင်း နေမဏိက ဦးဘုန်းမဟာ၏ လက်ထဲက အိတ်ကို လှမ်းဆွဲ ယူလေလျှင် ဦးဘုန်းမဟာက အသာလေး လွှတ်ပေးလေ၏။

"ဟေ့ကောင်တွေ"

"ဟေ"

"အန်တီ လက်ထဲက အိတ်ကို ယူကြဦးလေကွာ"

"ဪ ... အေး"

ဖိုးဇော်က သူဌေးသမီးကို ကြည့်နေတာ မျက်တောင်မခတ်နှင့်ပါ။ ဒါကြောင့် နေမဏိပြောတာကို ကြားဟန်မတူပါဘူး။ ကြားတဲ့ သန်းဝင်းကပဲ သူဌေးကတော်လက်ထဲကအိတ်ကို လှမ်းယူလေလျှင် ...

"အန်တီ ကျွန်တော့်ကိုအိတ်ပေး"

"အို ... နေစမ်းပါ"

"ဟင်"

"တင်မ"

ဦးဘုန်းမဟာ ကောင်လေးကို အားနာသွားရ၏။ တင်မက လက်ကို

ပုတ်ချလိုက်တာကိုး။ နေမဏိကလည်း သူဌေးကတော်၏ လုပ်ရပ်ကြောင့် စိတ်ထဲမှာ တင်းခနဲဖြစ်သွားရသည် ။ စေတနာကို စော်ကားလိုက်တာ ။ ဒါပေမဲ့ ခုမှ တွေ့စမို့ ဘာမှ မပြောသေးပါဘူး။

"မင်းကို ပင်ပန်းမှာ စိုးလို့ ကောင်လေးက ကူဆွဲတာလေ။ ဘာလို့ စေတနာကို စော်ကားတာလဲ"

"ဒီအိတ်ထဲမှာ အလှူအတွက်ဝယ်ဖို့ ပိုက်ဆံတွေပါတယ်လေ ကိုရဲ့ ။ ဒီခေတ်ထဲမှာ ကိုယ်က ကျူးရင် ကိုယ့်ဒူးတောင် ယုံရတာ မဟုတ်ဘူး ။ တောသားတွေက ရိုးသားပါတယ်လို့ မပြောနဲ့ ။ တောသားလည်ရင် မြို့သားတွေ လိုက်လို့ မမီဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ဆွဲနိုင်တယ်"

"ကျွတ်"

"ဆွဲနိုင်ရင်လည်း ဆွဲဗျာ၊ ဟေ့ကောင်တွေ ... လာ သွားမယ်"

နေမဏိ ရှေ့ကထွက်သွားတော့ အားလုံးပဲ နောက်ကနေ လိုက်လာခဲ့ကြတော့သည် ။ နှင်း မဟော်ကတော့ အခုထိ ဘာစကားမှ မပြောဖြစ်သေးပါဘူး။ လာကြိုတဲ့ ဆိုင်ကယ်ကသုံးစီး။ သူတို့ မိသားစုက သုံးယောက်ဆိုတော့ တစ်စီးကို တစ်ယောက် စီးရမှာ ပေါ့။ နှင်းမဟော် ဘယ်ဆိုင်ကယ်ကို စီးရင်ကောင်းမလဲ။

အသစ်အတိုင်းရှိနေသေးတဲ့ နေမဏိဆိုင်ကယ်ဆီသို့ သွားလေလျှင် သူကြည့်ပုံက ပေစောင်း စောင်းပါပဲ။

"နင် ငါနဲ့ လိုက်စီးမှာ လား"

"ဟုတ်တယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ နင့်အမေ ငါ့ကို ယုံကြည်စိတ်ချရဲ့ လား အရင် မေးကြည့်ဦး"

"မလိုပါဘူး၊ ငါ့အမေက ငါ့ပြီးရင် ပြီးတယ်"

"ပြီးတာပဲ"

သူက နင်နဲ့ ငါ သုံးတော့ နှင်းမဟော်ကလည်း နင်နဲ့ ငါပဲ သုံးလိုက်တော့သည်။ ။ တောသားက စကားပြော မာရေကြောရေနဲ့ ပါလား။ မျက်နှာကြောကလည်း တင်းပဲ့။ နှင်းမဟော် ဂရုမစိုက်ပါဘူး။ ကိုယ်က သူဌေးသမီး မြို့သူပဲလေ။ ပြီးတော့ မြို့မှာ တောင် ချူချင်သူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေအောင် လှတာ။

ဒါကို ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုတော့လည်း ...

ကိုယ်က အဖက်မလုပ်ရုံပဲပေါ့။ အခုက ဆရာတော် အကြံထောက် လိုက်တာမို့ မဖြစ်မနေ စကားပြောနေရတာပါ။

"သမီး"

"ရှင် မေမေ"

"လမ်းတွေ ကြမ်းမယ့်ပုံပဲ၊ ခိုင်ခိုင်ကိုင်းထားနော်။ တော်ကြာ ပြုတ်ကျနေဦးမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

"ဟဲ့ ... ကောင်လေး"

နေမဏိ လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုယ့်ကိုကြည့်ခေါ်တာမို့ ...

"ကျွန်တော့်နာမည် ကောင်လေး မဟုတ်ပါဘူး၊ နေမဏိပါ"

"နင့်ဘာသာနင် နေမဏိဖြစ်ဖြစ်၊ မြေမဏိဖြစ်ဖြစ် နင့်နာမည်က အရေးမကြီးဘူး။ အရေးကြီးတာက ငါ့သမီးပြုတ်ကျနေမယ် ဖြည်းဖြည်းမောင်း"

"ဝူး"

"ဟဲ့"

ပြောနေရင်းက ဆိုင်ကယ်ကို စက်နှိုးပြီး မောင်းထွက်သွားတာ ဝူးခနဲပါပဲ။ နှင်းမဟော် ပါးပြင်လေး သူ့ကျောပြင်မှာ ကပ်သွားလေလျှင် ...

"တောက် ... ဒါ တမင်သက်သက် ငါ့ကိုရွံ့တာ။ သမီးရေ ခိုင်ခိုင်ကိုင်ထားနော်"

ဦးဘုန်းမဟာ ဟူးခနဲ လေကိုမှုတ်ထုတ်ပစ်လိုက်၏။ ကိုရွှေတောသားနဲ့ မာနခဲတို့ တော့ တွေ့ကြဦးမှာ ပေါ့။

အခန်း (၃)

ဘုန်းကြီးကျောင်းရှေ့ရောက်တာနှင့် နေမဏိဆိုင်ကယ်ကို ရပ်ပေးလိုက်ကာ ...

"ဆင်း"

"ဟင် ... ရောက်ပြီလား"

"ရောက်ပြီလေ ... ဟိုမှာ ဘုန်းကြီးကျောင်း၊ နင် မမြင်ဘူးလား။ နင့် ဘာသာနှင့်ပဲ ဝင်သွားတော့၊ ငါက ပြန်တော့မှာ ။ ရှေ့ယူ ... နင့်အိတ်"

"နင်ဆွဲပေးလေ၊ ပို့မယ့်ပို့ ဘုန်းကြီးကျောင်း ရောက်အောင် ပို့ပါလား"

"

"ကျွတ်"

နေမဏိ ကတ်ဖိုးကတ်ဖွဲ လုပ်လို့ မရပါလား။ ကောင်မလေး သူ့အိတ် သူ့သယ်ပြီး လမ်း လျှောက်သွားရအောင် ညစ်လိုက်ပေမယ့် သူမက မသွားပေ။ သူ ပေကတ်နေရင်လည်း ဆရာတော်က ဆူဦးမှာ လေ။

"ကျောင်းရောက်အောင်ပို့ဆို ပို့ပေးမယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဟိုရောက်ရင် နင့် အိတ်နင်သယ်"

"ငါမနိုင်ဘူးလေ၊ နင်သယ်ပေးပေါ့"

"ဘာလို့ သယ်ပေးရမှာ လဲ မသယ်ပါဘူး၊ ဒါ အဝတ်အိတ် မဟုတ်

လား။ နင့်ထဘီတွေပါမှာ ပေါ့။ ဝတ်တတ်ရင် သယ်တတ်ရမယ်။ ငါက
ဘုန်းကံအနိမ့်ခံပြီး သယ်ပေးရမှာ လား၊ လုံးဝ နီးပဲ"

"ကျွတ်"

"ပူး"

"အမေ"

နှင်းမဟော်ကိုယ်လေး ယိုင်ခနဲ ဖြစ်သွားလေသဖြင့် ကိုင်မိကိုင်ရာ
သူ့ခါးကိုပဲ ဖက်ထားလိုက် မိသည် ။ ဒေါသဖြစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။
ကျောင်းကိုရောက်တော့ ဆရာတော်နဲ့ လူကြီးသုံးလေးယောက် ရောက်
လာပြီး မဟော်နဲ့ ရွယ်တူ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်ပါ ပါ လာလေသည်
။

"ဝိုင်း"

"ရှင်"

"ကလေးမလေးအိတ် သယ်ပေးလိုက်ဦး"

"ဟုတ်ကဲ့"

မဟော် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ဆိုင်ကယ်ရှေ့ သူ့ခြေထောက်ဒူးနားမှာ ရှိ
တဲ့ အိတ်ကို ဆွဲယူလေလျှင် ဝိုင်းဆိုတဲ့ ကောင်မလေးကပဲ လာဆွဲယူသွား
လေ၏။

"လာ ... ညီမ မမနဲ့ လိုက်ခဲ့"

နောက်က ဆိုင်ကယ်တွေပါ ရောက် လာပြီး လူကြီးတွေ ရယ်ကြမော
ကြ စကားပြောကြနှင့်ပဲ အားလုံး ကျောင်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြတော့သည်
။

"ဒကာကြီးကလည်း အပင်ပန်းခံပြီး ခရီးသည် တင်ကားနဲ့ လာရတယ်လို့။ ကိုယ့်ကားနဲ့ ကိုယ် လာလိုက်ရင် ပြီးတာပဲဥစ္စာ"

"တင်ပျံဘုရား၊ ကားတစ်စီးက လာကန်နီးမှ ဘာဖြစ်မှန်းမသိလို့ ဝပ်ရှော့ ပို့လိုက်ရပါတယ် ဘုရား။ တစ်စီးကတော့ အလုပ်ကိစ္စအတွက် သွားဖို့ လာဖို့ လိုအပ်လို့ တပည့်တော်အလုပ်က မန်နေဂျာကို ပေးထားခဲ့ရပါတယ် ဘုရား"

"ဪ ... အေးပေါ့လေ၊ တစ်ဖက်မှာ လှူသလို တစ်ဖက်ကလည်း ရအောင်ပြန်ရှာဖို့ အလုပ်ကို ရပ်နားမထားခဲ့တာ ကောင်းပါတယ်"

"တင်ပျံဘုရား"

"ဒါနဲ့ ဒကာမကြီးတို့ သားအမိ ကျောင်းမှာ နေဖို့ အဆင်မပြေမှာ စိုးတာနဲ့ ရွာထဲမှာ နေဖို့ ဘုန်းကြီး စီစဉ်ထားပါတယ်။ ဟဲ့ ... ဝိုင်း"

"ဘုရား"

"ဒကာကြီးတို့ မိသားစုကို နင်တို့ ခေါ်သွားလိုက်၊ ကြားလား။ အရေးထဲ ဒီနေ့မှ နှင့်အဖေကလည်း သွားရလာရနဲ့ ။ ငါ့မှာ လည်း သူ့ကိုပဲ နေရာတကာ အားကိုးနေရတယ်။ ရွာထဲမှာ ခင်မောင်က ရပ်ရေးရွာရေး ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမပါရင် မပြီးဘူး ဒကာကြီးရေ။ အခုလည်း ဒကာကြီးတို့ မိသားစု နေရေး စားရေး အဆင်ပြေဖို့ အတွက် သူ့ကိုပဲ တာဝန်ပေးထားရတာ"

"တင်ပျံဘုရား"

ဝိုင်းရွှေနဲ့ ကြာဖြူက မဟော့အနားသို့ တိုးကပ်ပြီး ထိုင်ကြလေသည်။ ။ ဆရာတော်က ခေါ်သွား တော့ဆိုရင် ဧည့်သည် တွေကို ခေါ်သွားဖို့ အဆင်သင့် အနေအထားပါ။

"ဒီက ကလေးမနာမည်က ဘယ်သူ"

"ကျွန်မက ဝိုင်းရွှေပါ အန်တီ။ သူက ကြာဖြူမပါ။ အဲလေ ... ကြာဖြူ
မိုးပါ"

ကြာဖြူကလည်း ခေါင်းလေး ညိတ်ပြလေသည်။ သူတို့ ဖော်ရွေတာ
မဖော်ရွေတာတွေကို ဒေါ်တင်မလတ် စိတ်မဝင်စားပါဘူး။ လမ်းတစ်
လျှောက်လုံး တွေးပြီး သူမစိတ်ပူနေခဲ့တာ။ နေရေး စာရေး အဆင်ပြေပုံ
မလားလို့ လေ။ တောနဲ့ မြို့က တူမှ မတူတာ။ မြို့မှာ က ပိုက်ဆံရှိရင်
ကိုယ်စားချင်တာကို အချိန်မရွေး သွားဝယ်စားလို့ ရသည်။

တောမှာ က ဈေးနဲ့ ဝေးတော့ ...

ကိုယ်စားချင်ရာ အချိန်ဝယ်လို့ မရ၊ လိုချင်တိုင်းလည်း မရ။ အစားအ
သောက်က ရှားပါဘိသနဲ့ ။ အနေဆင်းရဲ အစားဆင်းရဲပဲလေ။
အဲဒါကြောင့် လင်တော်မောင်ကို ကိုယ့်ဘာသာပဲ သွားပါလို့ ပြောတာ
ပြောလို့ ကိုမရဘူး။

"ဟုတ်ပြီ ... အန်တီ မှတ်ထားပါ့မယ်။ အန်တီတို့ က ဝိုင်းရွှေတို့ အိမ်
မှာ နေရမှာ လား"

"ဟုတ်ကဲ့ရှင်"

"ညည်းတို့ အိမ်မှာ Aircon ရှိလား။ အန်တီက အပူဒဏ်ကို မခံနိုင်လို့
မေးတာပါ"

"မေမေကလည်း "

မဟော် အားနာသလို ပြောလိုက်မိတော့ မိခင် မျက်စောင်းထိုးတာနှ
င့် ဘာမှ ဆက်မပြောဖြစ်ဘဲ ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

"ဟို ... အန်တီပြောတဲ့ ဟာတော့ မရှိပါဘူးရှင်။ လေပန်ကာတော့ ရှိပါတယ်။ ကျွန်မတို့ ရွာက မြို့နဲ့ နည်းနည်းဝေးတော့ ဆိုလာပဲ သုံးရတာလေ။ အဲဒါကြောင့် ပါ။ ပြီးတော့ ... တောက လေကောင်းလေသန့် ရပါတယ်"

"အေးပေါ့လေ ... မရှိတော့ ရှိတာနဲ့ ပဲ ကျေနပ်ရမှာ ပေါ့။ ပြောရင်လဲ ကုသိုလ်တစ်ပဲ ငရဲ တစ်ပိဿာ ဖြစ်ရုံပဲရှိမယ်"

ဆရာတော် သက်ပြင်းချတာကိုကြည့်ပြီး နေမဏိလည်း စိတ်မချမ်းသာ ဖြစ်သွားရသည် ။ ဒီမိန်းမကြီး တော်တော်ဂုဏ်မောက်တာပဲ။ ရွာကိုလာတဲ့ မြို့သူမြို့သားတွေ နေမဏိ တွေ့ဖူးပါတယ်။ ကိုယ့်ရွာကိုယ့်ခလေးမှာ လိုက်လျောညီထွေ နေသွားကြတာပါပဲ။ သူတို့ ကျမှ ဟွန်း ရွှေထမင်းကို ပါးစပ်နဲ့ စားပြီး ရွှေဝမ်းတွေသွားတာများ မှတ်နေလား မသိပါဘူး။

နေမဏိ ...

ဘုရားစူး မိုးကြိုးပစ်ကိုပဲ အမြင်ကတ်မိပါသည် ။

"စိတ်ချပါ ဒကာမလေးရယ်၊ Aircon မရှိတာကလွဲရင် ကျန်တာအားလုံး အဆင်ပြေအောင် သူတို့ လုပ်ပေးပါလိမ့်မယ်"

"ရပါတယ် ဆရာတော်ဘုရား၊ တပည့်တော်ဇနီး နည်းနည်း ဇီဇာကြောင်တတ်တာကိုတော့ သည်းခံပေးပါ ဘုရား"

ကိုယ့်ကို ဇီဇာကြောင်တယ် ပြောပြန်တော့လည်း ဒေါ်တင်မလတ်မကြိုက်ပြန်ပေ။ ဒါကြောင့်ပဲ ခင်ပွန်းသည် ကို မသိမသာ မျက်စောင်းလှည့်ထိုးပစ်လိုက်၏။

"Aircon မရှိလည်း မပူပါနဲ့ ဘုန်းဘုန်းဘုရား။ တပည့်တော်တို့ မြို့ထဲမှာ ရေခဲသွားဝယ်ပြီး ငါးသလောက်ကို ရေခဲရိုက်ပေးထားပါမယ် ဘုရား"

"

"ဘာ"

"ဟဲ့ ... နေမဏီ"

ဆရာတော် မျက်ထောင့်နီကြီးနှင့် ကြည့်လေတော့ ဇက်ပုသွားသည့်
တိုင် နေမဏီမျက်နှာက စပ်ဖြူနှင့်ပါ။ ဖိုးဇော်နှင့် သန်းဝင်းလည်း ကြိ
တ်ရယ်ကြသည် သာ။ သန်းဝင် ခပ်တိုးတိုး ပြောလိုက်သည် ။

"မင်း အကြံကောင်းတယ်ကွ မဆိုးဘူး ... ခစ် ခစ်"

"နေမဏီ"

"ဘုရား"

"မင်းနော် ကြပ်ကြပ်သတိထား"

ဆရာတော်ပြောတော့ ဘယ်ရမလဲ သူငယ်ချင်းတွေကို လက်ကုတ်
ခေါ်ပြီး ကျောင်းထဲကနေ ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည် သာ။
